

A szeretet ünnepére készülve elsőre talán furcsa lehet, hogy egy olyan bibliai verset szeretnék magyarázni, amit Jézus kifejezetten a végidőkről mondott. Jézus halála előtt, olyan időkről beszélt tanítványainak, amelyek próbára teszik az embereket. A Mester egyre növekvő gonoszságról szólt: hamis tanítókról és prófétákról, üldözésekről, gyűlöletről, háborúkról, pusztító utálatosságról. Majd beszédének egy pontján ezt a kijelentést teszi: »*Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, sokakban meghidegül a szeretet.*«

1. Anómia és agapé

Az szó, amit Máté itt a **gonoszságra** használ, törvényteleniséget, törvénytelenüliséget jelent. A családban és a társadalomban az anómia értékvesztett állapotot jelent. Azt az állapotot, amikor elvesznek a közös normák és a közös értékek, aminek következtében az emberek már nem tudják azt, hogy mihez tartásuk magukat. A Bibliában ez a szó egyértelműen Isten törvényének az elvetését, megtagadását, sőt meggyalázását jelenti. Egyértelmű tehát, hogy az amit a családban és társadalomban végbe menni látunk, az egyenes következménye annak, hogy megtagadtuk Isten igazságait!

De álljunk meg Jézus mondatának második felénél is! Jézus nem azt mondja, hogy teljesen eltűnik a szeretet, mert a megnövekedő gonoszság kiradírozza azt az emberek szívéből! Máté itt is egy különleges szót használ: az agapét. Azt a szeretetet, amivel az Isten képes szeretni, és ami azoknak az embereknek a sajátja, akiben ott él és ott munkál Krisztus. Az a szeretet, amely Jézushoz hasonlóan, őt utánozva viszonyul a körülötte élőkhez. Önzetlenül, nem keresve a maga hasznát, figyelmesen, kedvesen, a másik javát keresve, a másik boldogságát szemé előtt tartva, önmagát feláldozva is.

Jézus tehát arról beszélt tanítványainak halála előtt, hogy ahogyan az emberek egyre jobban elfordulnak Isten törvényétől és igazságától, úgy tűnik el egyre inkább a világból az a szeretet, amire csak Krisztussal lehet képessé az ember. Nem a szeretet, csak a szeretet mélysége, színei, önzetlensége, áldozatossága tűnik el.

2. Hogyan jelenik meg ez a hétköznapiakban?

Amikor meghalljuk ezt a szót, hogy gonoszság. Akkor valami nagyon durva dologra gondolunk. Valami nagyon szeretetlen és aljas tette, amit ember emberrel szemben elkövethet. S valami elemi erővel tiltakozik bennünk, hogy mi aztán nem vagyunk ilyenek! A mi életünkől távol áll mindaz, amiről ez a bibliai vers beszél! Mi nem vagyunk az anómia embelei, hiszen úgy igyekszünk élni, hogy az agapét éljük bele a világba!

Talán emlékeztek még az „Evan a mindenható” című filmre, amiben a főszereplőt: Evant, Isten azzal a feladattal bízza meg, hogy építsen egy bárkát. A film egyik zseniális gondolata az a mozaikszó, az ARK, ami magyarul bárkát jelent. Az **ARK** – Apró Rögtönzött Kedveségeket jelent, amiktől jobb helyé lehet a világ. Nos, egy kicsit kiforgatva a filmben használt kifejezést, a mi hétköznapijainkat sajnos nem az apró rögtönzött kedveségek, hanem az apró rögtönzött gonoszságok határozzák meg.

Mert a legtöbbünk világtól távol állnak a durva gonoszságok. De apró piszkálódások, a csöpögtetett gonoszság, a pletyka, az adagolt áskálódás, az, ahogyan apránként vesszük el valakinek a kedvét valamitől. Elég az, ha az ember beleolvass egy-egy arctalan kommentbe egy-egy internetes cikk vagy bejegyzés alatt. Mennyi jószándékú és ígéretes kezdeményezés

halt már el az apró rögtönzött gonoszságok miatt! Hány jószándékú ember égett ki azért, mert köszönet helyett odapakoltak neki egy jól irányzott kritikát. Na, ezek azok az apró gonoszságok, amik átszövik a hétköznapjainkat!

3. A szeretetlenség, mint önvédelem?

Csoda az, ha kihűl a szívünk? Ha elmegy az embernek a kedve attól, hogy valamit tegyen a közösségért? Hogy a legszűkebb szeretet-köre felé forduljon, és bezárja önmagát a nagyvilág előtt? Valaki egyszer azt kérdezte tőlem, hogy hogyan lehet túlélni a temetési szolgáltatásokat. Hát, egyszerűen úgy, hogy megtanuljuk az egész szituációt megfelelő távolságból kezelni azért, hogy védjük a lelkünket. Ez nem szeretetlenséget, részvétlenséget jelent. Egyszerűen nem lehet nekünk is belehalni a fájdalomba, a gyászba. Ott és akkor lelkipásztorként nem az a tisztünk. De valamiképpen ugyanezt tesszük mindannyian! Egyfajta biztos távolságból szemléljük az életet. Emlékeztek még arra a hölgyre, akit a nyáron sokáig keresett a rendőrség, míg végül a 71-es út mellett találták meg? Napokig erről beszéltünk a faluban. De ki emlékszik már rá? Így megyünk el a világban lévő gonoszságok, tragédiák mellett. Szeretetlenségből? Vagy inkább azért váltunk közömbössé, mert csak úgy tudjuk túlélni ezt a ridegedő világot, hogy bezárkózunk és önmegőrzési módba lépünk. Közömbössé váltunk, hogy védjük a lelkünket.

4. Hogyan áldozhatnám fel magamat?

És ezt a bezárkózást, beleszürkülést meg is tudjuk magyarázni. Hiszen a világban növekvő anómiára, gonoszságra, zűrzavarra, értékvesztettségre nem természetes reakció-e az, hogy igyekszünk elmenekülni előle? Miért áldozzam az időmet, az erőmet, a pénzem, az egészségemet, az életemet, a családomat olyan emberekre, akik a hétköznapokban apró rögtönzött gonoszságaikkal nehezítik az életemet? Különösen vezetőként szembesül ezzel a kérdéssel az ember! Ezért menekülnek az alkalmas emberek a vezető tisztségek elől, mert ahogy mondani szokás: nincsen abban köszönet. É tényleg! Én 13 évet húztam le egy olyan gyülekezetben, hogy alig találkoztam ezzel a szóval: köszönöm. Annál többször ezzel: „Ezt lehetett volna jobban is csinálni!” Igaz az, akik ezeket mondták, mindig kényelmesen elváltak a „partvonalon”, és soha semmit sem tettek az ügyért keresztbe.

5. Quo Vadis, Domine?

Ismeritek a lengyel író Sienkiewicz híres regényét a Quo Vadis-t? A könyv zárójelenetében Péter apostol kifelé a megye a városból. A többi kereszténnyel együtt menekül Néró üldözése elől. Érthető módon menti az életét a biztos halál elől. De az úton szembe jön vele a feltámadott Jézus. Péter megkérdezi: »*Quo Vadis, Domine? Hová mész, Uram?*« Jézus így válaszol: »*Megyek a városba, hogy újra megfeszítsenek.*« Jézus nem adja fel, és ő jelen van ott is, ahonnan mi kivonulunk.

Nagy Lászlót, a híres magyar költőt, nem sokkal halála előtt megkérdezte egy riporter, hogy mit üzen kései utódainak. Azt felelte: »*Ha még lesz emberi arcuk, akkor csókolom őket.*« Nekünk van még emberi arcunk, vagy engedjük, hogy a világ gonoszsága bennünket is arctalanná tegyen? Nem az a küldetésünk, hogy arcot adjunk Isten szeretetének? Annak a szeretetnek, amelyik arcot, sőt testet öltött azon az első karácsonyon azért, hogy te és én, mi mindannyian, kiutat találjunk a gonoszságból és megismerjük Isten szeretetét, ami élettel ajándékoz meg minden elvesztettet? Testvérek! Merjünk másként szeretni, mert ez a mi küldetésünk! Ezért hívott el, és erre hívott el bennünket Megtartó Urunk!